

Mum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Şubat 2025

T/adım yok ki mevsimsiz idi sobelenmesi düşlerimin ve yakamdan düşmeyen gölgenin de müridi iken ahvali yalnızlığın hatta bir mikado çöpü gibi dirilip devrildiğim sehpanın tozlu yüzüne damlamış çay lekesi gibi kurumalıydı yaşlarım ve dinmeliydi şiirin öfkesi savsaklanan benliğime şerh düşen her renkte ilahıydı hüznün derbeder bir sokaktan geçen keşiş gibi sayıkladığım adını bilinmez.

Hangi örüntüde saklıdır mizacı gecenin?
Peyda olan karanlıkta sinen ölüm meleği
Kibirli sesinde yalnızlığın
Pejmürde iklimden damlayan yağmur gibi
İlahi ışığı duaların
Ve işte dindi gecenin karanlığı.

Ayağını sürten hüznün
Bol kepçeden payıma düşen
Hecelediğim adında yalnızlığın
Sağımda solumda saklıdır hicran.

En meşakkatli ölümlü olmalıyım

En çok yankılanan sesi
Hicretinde göğün
Kaybolan gölgem gibi
Üstü örtülü dünün nesi kaldı ki geride?
Yarın dediğın minvalde saklı acı yüklü reçete.

Semiren doğa
Sokağın karanlığı nasıl da aşikâr ruhuma
Pervazında bilinmez
İki dirhem bir çekirdek kapıdan gitmeyen mevsim
Bahar diye çıktığım yolda
Dinmeyen kışın soğuğu ve öfkesi
Sunumunda ömrün
Sönmek bilmedi ışığı mumun
Oysaki eriyen bendim içten içe.